

RAZGOVOR SA ŽARKOM DRAGOJEVIĆEM

Koronavirus je iskristalizirao radnike od neradnika

Kroz 12 godina profesionalnog bavljenja sportom, naučio sam što je disciplina, organiziranost i kvalitetna raspodjela vremena. **Unatoč gomili obveza, naći ću vrijeme za odmoriti mozak**

Razgovarala
Maria Prkut
Foto **Zvonimir Pandža**

MOŽDA ĆE VAM ŽARKO Dragojević biti najprepoznatljiviji po radu u Kazalištu Marina Držića, gdje već skoro desetljeće djeluje kao glasnogovornik. Odnosi s javnošću jesu njegova struka, ali bavljenje glazbom neizostavan je dio njegovog života, još od srednjoškolskih

dana. S bendom Embassy 516, u kojem i dalje djeluje, izdao je dva službena albuma za Geenger Records, odsvirao na desetke nastupa i pobjeđivao na priznatim regionalnim glazbenim festivalima. Godine 2013. ovaj je nekadašnji vaterpolist pokrenuo s prijateljima,

Alenom Redžovićem i Marom Bošnjakom, udrugu 'Audiovizualni centar Dubrovnik' (AVCD) koja je neodvojiv dio njegova života. Posljednjih godina bilježe stalnu suradnju s dragim kolegama iz Art radionice Lazareti. Također, njegov skladateljski rad nije ništa manje zanemariv. Najpoznatiji je zasigurno kroz instrumentalnu glazbu za kazališne predstave te filmove. U petnaest godina autorskog rada, Dragojević je stvorio 130 skladbi koje su ušle u

autorskiju bazu Hrvatskog društva skladatelja i ZAMP-a. Za sebe će reći da je pozitivna osoba. Prema svemu što radi, pristupa s pozitivom, kao i prema ljudima s kojima surađuje. Dozu optimizma, koju voli vidjeti u drugima, uviđek traži i u sebi. Zbog toga mu je drago što se tijekom pandemije koronavirusa, unatoč teškim vremenima, iskristalizirao dobar dio optimističnih istomišljenika koji su pristali raditi, odlučili stvarati i izvući najbolje iz cijele situacije.

Pandemija koronavirusa Vas je potaknula, dakle, na još veći rad... Nije Vas ni u jednom segmentu 'poljuljala'?

Gledajući iz perspektive Kazališta Marina Držića, ravnatelj teatra Paolo Tišljarić i ja, kad smo uvidjeli da će proračunska sredstva i broj posjetitelja i prodanih ulaznica biti neusporedivo manji, krenuli smo preuzimati dodatne obaveze za koje bismo sigurno prije mogli uzeti suradnike. Za dobar dio predstava, tijekom protekli dvije sezone, skladao sam autorskiju glazbu te pomogao oko oblikovanja audiovizualnih materijala. Ono što možda ne bih radio, prihvatio sam raditi za istu plaću. No, mislim da je to nešto što me osobno oplemenjuje i bio je dodatan motiv drugim kolegama da počnu razmišljati na isti način. Upravo je započela nova kazališna sezona i ponovno imamo čast raditi s redateljicom Livijom Pandur na komadu 'Hamlet' (evidencija zločina jedne monarhije). Autori teksta su Tibor Hrs Pandur i Livija Pandur prema dramama 'Dan umorstava u povijesti o Hamletu' Bernarda-Marie Koltësa i 'Hamlet' Williama Shakespearea. Paolo i ja smo u godinama za nama ostvarili umjetničku suradnju na koju sam iznimno ponosan i vjerujem da je to samo jedna od uspješnih stanica u našim karijerama.

Kad gledam iz perspektive udruge AVCD, najnoviji projekt koji će od 10. rujna biti premijerno online javno dostupan je 90-minutna binauralna, 3D radio-drama 'Macbeth', nastala u internacionalnoj koprodukciji s američkom 'The Psych Drama Company' iz Boston-a. Komponirao sam cije i soundtrack i specijalne efekte. Ovu adaptaciju kulturnog Shakesperovog komada potpisuju redatelji Wendy Lippe i Larry Segel, a glasove su 'posudili' mnogo brojni iskusni, ali i mlađi glumci koji su netom završili fakultetsko obrazovanje na prestižnom Harvardu i Berklee

koledžu. Moram istaknuti da je ovaj projekt ujedno uključio ArtLifting galeriju koja je posvećena isključivo pomanjanju umjetnicima s posebnim potrebama te socijalno izoliranim osobama. Plakat i vizuale potpisuje nadasve talentirani umjetnik Nick Morse, a radovi će biti vidljivi tijekom live streaminga od 10. do 24. rujna na online platformi OnTheStage od 0 do 24 sata gdje se već može kupiti i ulaznica.

Cijelo vrijeme je, u mojoj matičnoj kući, kazalištu, kao i u internacionalnom projektu, vrijedilo geslo da unatoč pandemiji, umjetnost ne treba stati, nego treba biti primjer. Poticajno je bilo taj dio života prilagoditi nastaloj situaciji. Koronavirus je iskristalizirao radnike od neradnika.

Je li imate dovoljno sati u danu za sve obvezе?

Muslim da imam (smijeh). Od djetinstva sam uviđek organiziran. Sa šest godina sam počeo trenirati plivanje pa kasnije i vaterpolo. Kroz 12 godina profesionalnog bavljenja sportom, naučio sam što je disciplina, organiziranost i kvalitetna raspodjela vremena. Sjetim se dana kad sam se trebao po buri i jugu, probuditi ujutro u 7 sati i uru kasnije plivati nekoliko kilometara ispod legendarnog balona u Gružu. Tijekom škole i fakulteta, radio sam nekoliko poslova. Naučio sam isplanirati svoj dan te iskoristiti svaku minutu, od ranog ustajanja do večernjih sati. Unatoč gomili obveza, ostane mi vremena u danu za odmoriti mozak, uz neku seriju ili glazbu. Nikad se zapravo u potpunosti ne odvajam od glazbe. Uvijek ću naći vremena za smišljanje melodija, stvaranje glazbe, pjevanje... Postoje užurbani dani, oni koji donose više opterećenja. No, stvarno mislim da se dobrom organizacijom sve može!

Zašto ste se odlučili prestati baviti vaterpolom?

Negdje pred punoljetnost, u juniorskoj kategoriji, shvatio sam da me u tom razdoblju više zanima sviranje gitare, okupljanja u bendovima, izlasci i druženja na mjestima gdje sam se mogao upoznati s alternativnom kulturom i umjetnošću. Imao sam sve više manje interesa prema vaterpolu i bavljenju svakodnevnim aktivnim, fizičkim, sportskim načinom života te me sve više vukla glazba. Veliku podršku u toj odluci pružili su mi roditelji, a bezrezerвно su uviđek poticali moje kreativne

Za vrijeme fakulteta radio sam za jednu telekomunikacijsku tvrtku. Imao sam ponudu da ostanem za stalno raditi. Ali, uudio sam već tada da me bolji životni standard i veća materijalna sigurnost ne hrane, odnosno da me ne ispunjavaju

vizije i ideje, koliko god da su možda djelovale neostvarive tada. To rade i danas te sam na tome neopisivo zahvalan. Kad razmišljam o tih 12 godina bavljenja vaterpolom, za mene je to bilo predivno razdoblje moga života. Stekao sam prijatelje za cijeli život. Nijedan dio mog sportskog puta nije mi ostao u lošem sjećanju. Doduše, više ne pratim niti Jug, niti druge sportove. U potpunosti sam posvećen stvaranju glazbe i radu u kazalištu. Umjetnost i kultura postali su moji glavni interesi.

No, može Vas se vidjeti kao neizostavni sudionik na Divljoj ligi?

Tako je. Dio sam ekipe Sovrnja Doli koja je više od deset godina na okupu. Riječ je o ljudima koji su odrasli skupa i uviđek su spremni odigrati nekoliko utakmica, napraviti roštilj i podružiti se u ležernoj atmosferi.

Već više od 10 godina djelujete na glazbenoj i kulturnoj sceni. Kad se vratite na početak, koje su se najveće promjene odvile tijekom razdoblja Vašeg djelovanja?

Osjećam da su prije ljudi, bilo u kulturi, bilo u sportu, bili povezani. Teško je istaknuti krivca za današnji život koji je jako ubrzan i sveden na prolazno te materijalno. Kad se vratim unazad, bilo je manje novaca, ali su ljudi bili povezani. Prije nije bilo mobitela, ali sam znao da će, kad izadem na neko mjesto, u određene ure, biti nekoliko mojih vršnjaka. Nije bilo potrebe za silnim dogovaranjem preko raznih društvenih mreža. Ljudi su bili zasigurno ležerniji. Ali, nije to prisutno samo u Dubrovniku. I ne mislim da ćemo se vratiti na staro.

Kad možemo očekivati novi album Embassyja?

Za dvije godine bi trebao izaći novi album. Od samih početaka djelovanja benda, bilo nam je važno, kao mlađim ljudima, nešto stvarati. Nešto što ćemo moći nazvati svojim djelom. Od samih početaka imamo veliku želju i 'glad' da napišemo pjesme koje nisu možda ni bile dobre, ali bile su – naše. Nije se moglo prije s nekom lakoćom samostalno izbaciti nove 'stvari'. Dio sam stare generacije koja još uviđek vjeruje da izvođač ne može razmišljati jednokratno i samo za jednu pjesmu, već mora promišljati o cjelini. Još uviđek vjerujem CD-u i vinilu te ih volim vidjeti na polici. CD i vinil nisu atraktivni formati, već djeluju trenutno kao

Osjećam da su prije ljudi, bilo u kulturi, bilo u sportu, bili povezani

34

godine
ima Žarko
Dragojević

neka 'vizitka'. Pokušavam što više svojih izdanja vidjeti u opipljivom izdanju.

Danas je u glazbi prisutan pojам 'bedroom producera'. Tako je jedno od najpopularnijih pop imena Billie Eilish, s bratom producentom, diglo famu kako je dovoljno producirati glazbu unutar četiri zida, u svojoj sobi. Mislim da je uz navedeno, potrebno itekako i dalje stvarati glazbu s drugim kolegama. Po meni je bitna ta energija koja se stvara u suradnji s drugim glazbenicima.

Kad započinje Vaš profesionalni skladateljski početak?

Embassy 516 izdao je dosad dva službena studijska izdanja za Geenger Records – Surveillance of the Environment (CD, 2012.) i Correlation (vinil, 2018.). Svaki od tih albuma je imao u prosjeku 15 objavljenih pjesama. Unatrag šest godina, izdao sam i šest samostalnih instrumentalnih albuma koji su bili vezani uz film, kazalište i mnogobrojne audiovizualne projekte. Moj profesionalni skladateljski početak je bio film 'Skrivena strana medalja' iz 2016. godine u koji me je uključio snimatelj i montažer Mišo Sorić, te imao prijateljsko povjerenje da to mogu napraviti kako treba za producente Hrvatski Film

d.o.o. Riječ je o dokumentarcu koji prikazuje život našeg sugradanina Mihovila Španje, jednog od najtrofejnijih hrvatskih sportaša i nadasve velikog čovjeka. U tom trenutku morao sam zaboraviti na emotivnu i prijateljsku stranu koju imam prema Mihovilu i ostati profesionalan za dobrobit toga filma. Taj dokumentarac mi je bio veliki motiv da dodatno 'zagrebem' u skladateljsku, odnosno instrumentalnu karijeru.

Uključujete li u proces stvaranja i druge kreativne osobe?

Ciklus stvaranja i izdavanja glazbe je za mene već dugi niz godina posve priordan proces. Kroz godine stvaranja, prošao sam možda i teži put jer sam dosta toga morao samostalno raditi – od prvog do zadnjeg koraka. No, smatram da ne mogu uvijek sve 100 posto samostalno raditi. Uvijek sam težio tomu da u proces stvaranja pokušavam uključiti druge ljude te njima prepustiti neke kreativne odluke. Riječ je o ljudima za koje znam da će isporučiti jednakokvalitetan proizvod. Smatram da suradnja s takvim osobama može samo nadograditi proces, ali i mene kao osobu. U tome su neizostavni stalni članovi banda Tomislav Kličan i Ivica Glunčić

te niz stručnih suradnika; poput Antoina Šimića, Danijela Sikore, Hrvoja Nikšića, Igora Jurilja, Nore Mojaš, Made Milićević i mnogobrojnih drugih koje će nenamjerno izostaviti...

Kad biste mogli birati između glazbe i kazališta, što biste prije odabrali?

Imam sreću da ne moram birati i da mogu spojiti ta dva segmenta te da se mogu isprofilirati u jednome i drugome. No, da moram birati između svoje struke, odnosa s javnošću ili umjetničkog dijela svoga života, uvijek bih odabrao ovo drugo. Inače, radio sam za vrijeme fakulteta za jednu telekomunikacijsku tvrtku. Imao sam ponudu da ostanem za stalno raditi. Ali, uvidio sam već tada da me bolji životni standard i veća materijalna sigurnost ne hrane, odnosno da me ne ispunjavaju. Dobro je meni i to išlo (smijeh) i mogao sam 'dogurati' do tko zna kakve menadžerske funkcije. S druge strane, mislim da ne bi mogao biti sretan u takvoj životnoj ulozi. Ne bih se mogao probuditi sretan i nasmijan te takav leći u krevet. U kulturi i glazbi pronađazim sebe i ništa ne doživljavam kao teret. Ima boljih i lošijih dana, ali ovo za mene nije usputna stanica i vidim sebe u ovome cijeli život. Proteklih dvadeset godina, svaku zarađenu kunu i slobodan trenutak uložio sam u nadogradnju svoga školovanja ili kupnju audiovizualne opreme. Trenutno imam 34 godine i mislim da mogu u idućim desetljećima još puno toga dati u audiovizualnom svijetu i kulturi.